8. గర్వభంగం

ఆ రోజుల్ని నేనెలా మరచిపోగలను? సూర్యునితో పాటే మేల్కొని, ఏ విధమైన సమస్యతోనూ బుర్ర చెడగొట్టుకోకుండా, బాధ్యత తెలియని స్థితిలో స్కూలుకు వెళ్ళివచ్చే ఆ సరదా లన్నింటినీ అనుభవించటమే అప్పటి నా దినచర్య.

నేను చాలా అందమైనదాన్నని స్కూల్లోనూ, మా ఇరుగు పొరుగునా కూడా అనుకుంటూ వుండే వాళ్ళు. క్లాసులో కూర్చున్నంతసేపూ కుర్రవాళ్ళ దృష్టి నాపైన ప్రత్యేకంగా కేంద్రీకరింపబడటం నాకు తెలుసు. దాదాపు అందరు మేష్టర్లూ ప్రత్యేకం ఇంగ్లీషు మేష్టరు ఏదో ఆశతో నావైపు దొంగచూపులు చూస్తూ పాఠంకూడా సరిగ్గా చెప్పకపోవటం నేను ఎరుగుదును. సాయంత్రం స్కూలునుంచి ఇంటికి వచ్చేతోవలో ఎదురయ్యే పురుషులందరూ నన్ను పరీక్షగా చూడటం నాకు కొత్తగాదు. సాయింత్రం చల్లగాలిమేస్తూ మేడమీదికి వెళ్లినప్పుడు గుంపులుగా కింది రోడ్డుమీద పైదృష్టితో నడుస్తూ మా మేడచుట్టూ తిరిగే సౌందర్యారాధకులే నా సౌందర్యాన్ని నాకు, నన్ను తెలిసినవాళ్ళకూ వేయినోళ్ల చాటుతున్నారు.

కాని ఇదంతా నాకు మహా చికాకుగా ఉండేది. నా వైపు ఆశగా చూసే వాళ్ళందర్నీ ఉరి తియ్యాలనిపించేది. కాస్త అందమైన యువతి మీదనే తమ దృక్కుల్ని వృథాగా ప్రయోగించేవాళ్ల నీచత్వాన్ని అరికట్టించే ఉపాయం లేదా అనిపించేది. నా ముందు తమశక్తి నిరూపించి నాదయకు పాత్రులయ్యేందుకు వారు చేసే పనుల్ని చూస్తే ఒళ్లు మండేది. కొందరు మేస్టార్ని ఏడిపించి తమ 'విట్టు' ను నాకు వ్యక్తీకరించాలని కుంటి, గుడ్డి ప్రశ్నలువేసి- దానికి ఘాటైన సమాధానాలు రాగానే తెల్ల మొగాల్తో కూలబడే వాళ్లు. ఇది చూస్తే నాకు నవ్వు ఆగేది కాదు.

ఇంతమంది మూర్ఖుల్ని చూసి ఒక్కొక్క సమయాన జాలిపడేదాన్ని. కాని ఎదుటి వ్యక్తి సానుభూతిని అర్థం చేసుకోలేకా, తమ స్థితిని గుర్తించుకొని, తమకు తామే జాలిచూపుకొని, తమ ప్రవర్తనలో మార్పుకు ప్రయత్నించక పోవటం వీరిలో ప్రబలిన సద్గుణమని తెలిశాక - వీళ్ళందర్నీ ఆడించి ఏడిపించా లనిపించేది. నాకు ఏవేవో పేర్లుపెట్టి ఏడిపించాలని, ఈలలు వేసుకుంటూ ద్వంద్వార్థాల్లో తమ పాండిత్యాన్ని నాకు పరోక్షంలో ఉండి విన్పించాలని బయలుదేరిన వీళ్లను చూస్తే- వీళ్లతోపాటే చప్పట్లు కొట్టి, ఈలలు వేస్తూ గోల చేసి వాళ్ళకన్న నాలుగాకులు ఎక్కువే చదివేనని నిరూపించాలని ఉండేది. కాని ఆడదానికి ఎవ్వరూ ఇవ్వని, ఇవ్వలేని, హక్కుతో ఎదురు తిరగలేని హృదయంతో లేని సిగ్గును నటించుకుంటూ బలవంతాన కృత్రిమ వాతావరణానికి లొంగి పోవటం క్రమంగా అలవాటైపోయింది.

కొంటెతనానికి ఏ కుర్రాడి వేపయినా కాస్త కన్నెత్తి ఆశను నటిస్తూ చూశానా- ఇంక వాడి గతి ఆ పరమాత్ముడికే ఎరుక! నా పరోక్షంలో ఎన్ని బాధలు పడతాడో నాకు తెలియదుగాని, నా సమక్షంలో మాత్రం వాడు వేసే ఎత్తులూ, చూసే చూపులూ, చేసే చేతలూ - నాకు మహా ఆనందంగా ఉండేవి. అప్పుడప్పుడు నా చిరునవ్వు మంచి ఇంజక్షనై పనిచేసేది! చిరునవ్వు విలువ లేనిది కనుక (నా దృష్టిలో) దాంతో ఇంత ఆనందాన్ని సంపాయించటం నాకు సరదా అయిపోయింది.

అద్దంలో నా ప్రతిబింబాన్ని చూసుకొని, అనేకులు యీ సౌందర్యమూర్తికోసం జపాలు చేస్తూ చస్తున్నారని తలుచుకున్నప్పుడు - నా ఆనందం వేయిరెట్లయి కన్పించేది! ఈ అందని అందం కోసం చెయ్యి జాపుతూన్న సౌందర్యారాధకులు లెక్కకు మిక్కుటంగా ఉన్నారన్న తలపు నాలోని గర్వాన్ని రెట్టించేది. సౌందర్యవతిగా జన్మించి ఇంతమంది ఆరాధకుల్ని సంపాయించ గలిగినందుకు చాలా అదృష్టవంతురాల్నే! నా కంటి చూపుకే తహతహలాడే వాళ్ళు ఉన్నప్పుడు- నేను ఎంతమందికన్న గొప్పదాన్నో సులభంగా తెలిసిపోయింది... ఐనా ఇంతమంది దృష్టి నామీద నిలపడం నాకు అప్పుడప్పుడు అసంతృప్తి కలిగించేది. పెద్ద వాళ్ళతోనో, లేక హెడ్మాష్టరుతోనో చెప్పి యీ కొక్కి రాయిగాళ్లకు బుద్ధి చెప్పించాలనిపించేది. కాని ఇదేమంత గొప్ప విషయమని అందాక పోనివ్వాలి? సిగ్గు విడిచి 'నన్ను ఇలా అంటున్నాడు; అలా అంటున్నాడు' అని ఎవరి మీదైనా రిపోర్టివ్వటంకూడా ఒక సమస్యే నాయె! అయినా ఈ రకం జీవితం నాకు బాగా అలవాటై పోయింది. ఆ ఆనందాన్ని పాడుచేసుకోవటం కూడా నిజానికి నాకు ఇష్టంలేదు. ఆరాధకుల్ని వదిలించుకొని నేను సాధించేది మాత్రం ఏమిటి? వాళ్ళలోలేని సంస్కారాన్ని నాలో ఉంచుకున్నాక, నాకు కలిగే అపాయంకూడా లేదనిపించింది. అసలు వీళ్లను ముప్పతిప్పలూ పెట్టి మూడు చెరువులనీళ్లు తాగించగల శక్తి నాలో ఉండగా ఇతరుల సహాయం మాత్రం నాకు దేనికి?

2

కొత్త సంవత్సరంలో ఒక కొత్త కుర్రాడు మా క్లాసులో జేరాడు. అతను ఏ ప్రాంతంనుంచి వచ్చాడో కాని- యీ కోతిమూకలో పడాల్సినవాడు మాత్రం కాదని అతన్ని చూసిన మొట్టమొదటి క్షణాన్నే అనుకున్నాను. ఈడుకుమించిన బలం అతని ఆరోగ్య శరీరంలోని అన్ని దిశలనుంచి కనిపిస్తూనేవుంది. ఆ స్ఫురద్రూపిని చూడటంలో నేను చెప్పలేని ఆనందాన్ని అనుభవించసాగాను.

అతని ముఖంలోకి చూస్తే 'అమాయకత్వం' అనే పదానికున్న అర్థం వ్యక్త మౌతుంది. ఆ జుట్టు ముఖం మీదికి పడ్డా నిర్లక్ష్యంగా ఊరుకోవటం అతని కలవాటు. నవ్వుముఖంతో క్లాసులో గోలేమీ చెయ్యకుండా కూర్చోవటాన్ని ఎక్కడ నేర్చుకు వచ్చాడో? తన పెద్దకళ్ళకు చుట్టూ జరుగుతూన్న వెధవ వేషాల్ని చూడటం పనికాదని అతని ప్రవర్తన ఒక్కనాటిలోనే చెప్పింది. అంతమంది కొంటె వెధవల్లోనూ అతను ఒక్కడే నన్ను చూసీ చూడనట్టుపోవటం నాకు కొంచెం కష్టాన్ని కలిగించింది. అతనికి నిగ్రహం ఉండవచ్చు, కాని దాన్ని బలవంతాన నాముందు ప్రదర్శించేందుకు వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తూన్నట్టు నాకు తోచేది. సౌందర్యంముందు విధిగా తలలొంచాల్సిన పురుషుల్లో ఇతను జమకాడేమో ననిపించింది. కాని నా ముందు కూడా అంతేనా? నా మనోగర్వానికి అదొక చిన్న గాయాన్ని చేసినట్టు తరువాత తెలిసింది.

నాకు తోడుగా మా క్లాసులోవున్న మరిముగ్గురు విద్యార్థినులు, నా అంత సౌందర్యవతులు కాకపోవటంచేత, విద్యార్థులు తమ దృష్టిని నామీదనే కేంద్రీకరించటం వారిని అసూయాపరులుగా చేసింది...

"ఎలాగైనా అందమైన దానివి! నీకు కాకపోతే మాకు ఇంతమంది వెంటబడతారటలే-" అనేది ఒకతె.

"జయ చాలా అదృష్టవంతురాలు. ఇంతమందిని ఆకర్షించటం మాటలేనా?" అనేది ఇంకొకతె.

"వాళ్ళను ఏడిపించే నేర్పూ, కసి తీర్చుకునే చాకచక్యమూ జయలో ఉన్నయ్!" అనేది వేరొకతె.

నా ఆనందమేమిటో కనిపెట్టినట్టు మాట్లాడే వీళ్ళు- ఆ కొత్తకుర్రాడు వచ్చిన పది రోజులకల్లా తప్పనిసరిగా ప్లేట్లు మార్చారు.

"జయా! ఆ కొత్తగా వచ్చిన శివరావ్ మంచి అందగాడు- కదూ?" అన్నది ఒకతె. "అందమంటే నీవొక్కతదే సొత్తుగాదుసుమా" అన్నది ఎత్తిపొడుపును సూచిస్తూ.

"జయ ఆటలు అతని ముందు సాగవులే!" అన్నది రెండో ఆమె, నన్ను కవ్విస్తూన్నట్టు.

"ఆ కుర్రాణ్ని ఆకర్షించటంలోనే తెలుస్తుంది- జయ చాకచక్యం" అన్నది మూడో ఆమె, నన్ను కార్యరంగానికి దూకమని సూచిస్తూ. వీళ్ళ మాటలధోరణి నాకు తలకాయ నొప్పిగా వుంది. అతన్ని ఆకర్షించటమేనా నా ఉద్యోగం? నాకేం అవసరం?

కాని ఆరాత్రి చదువుకున్నాక తీరిగ్గా పడుకుని - సాయింత్రం సఖులన్న మాటల్ని జ్ఞాపకం చేసుకున్నాను. నిజానికి నా అందం అతని ముందు దమ్మిడీకికూడా మారటంలేదు. అందరిలా కాకుండా తప్పుకు తిరుగుతాడు. అతన్నికూడా కొంటెతనంతో ఆకర్షించి నా చుట్టూ తిప్పించుకోవటంలో ఎంత ఆనందమూ, తృప్తీ వుంటుంది! నా ఆట లేవీ ఈ ప్రవరుడి ముందు సాగవని సఖులన్న మాటలు తప్పుగా వేలుపెట్టి చూపిననాడు, వారి ముఖభంగిమలు ఎలా వుంటై? అతను మహా అందగాడట! కావచ్చు - అందుకు నేనేం చేసేది? ఐనా అతను ఎంత అందగాడైనా సరిగ్గా నేను తల్చుకుంటే మూడోనాటికల్లా ఈ మేడ కింద రోడ్డుమీద దొర్లేటట్టు చెయ్యనూ? బిక్కమొఖంతో, ఆశగా చూసుకుంటూ బెదురుగా అతను యీ రోడ్లవెంట తిరగటాన్ని ఊహించుకుని నవ్వుకున్నాను! నిజంగా ఇదంతా చేస్తేమాత్రం ప్రమాదమేముందీ? కుక్కల్లాగ నా చుట్టూ తిరుగుతూన్న వాళ్ళలో అతనూ ఒకడేననీ, సామాన్య మానవుడిలోవున్న వాంఛలు చావవనీ నా సఖులకు చూపి అతని అందానికి గర్వభంగం చేస్తే ఎంత తృప్తి! నా అందానికి ఎదురైన యీ చిన్నపరీక్షలో ఉత్తీర్ణురాలినవటం ఏమంత గొప్పవిషయం కాదని- నాకు నేనుగానూ, నా సఖులకు ఒక్కసారే వ్యక్తపరుస్తే ఎంత బాగుంటుందీ! ఇదంతా జరిగే దాకా రెండో చెవిని వెయ్యగూడదనీ, మర్నాటి నుంచే కార్యరంగంలోకి దిగి- అతను మేడచుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేస్తుండగా నా సఖులకు చూపి- వారితోపాటే తృప్తికరంగా కిలకిలా నవ్వాలనే నిశ్చయానికి వచ్చాను.

3

మర్నాడు స్కూల్లో అతను నా దారికి ఎదురవగానే అతని కోసం బాధ పడుతున్నట్టుగా ఒళ్లు తిప్పుకొని - అంతవరకూ ఏ పురుషుడికీ చూపని నా మధురమైన చిరునవ్వును ప్రదర్శించాను. అతను కనుబొమల్ని చిట్లించి చూసీ చూడనట్టుగా తన దారిని వెళ్లిపొయ్యాడు. అతని నిర్లక్ష్యత నాకు ఒళ్ళు మండించి, నా పట్టుదలను రెండింతలు చేసింది. అతన్ని ఆకర్షించలేకపోతే నేనెందుకూ పనికిరాననుకున్నాను.

ఆ రోజుల్లా అతను నావైపు చూసినప్పుడల్లా- ధైర్యం చేసి పురుషుణ్ణి ఆకర్షించేందుకు స్త్రీ విడిచే అస్త్రా లన్నింటినీ విడుస్తూనే ఉన్నాను. కాని అతనిలో మాత్రం నేను చూడదగినంత చలనం కన్పించలేదు. నాశక్తిమీద నాకే కొద్ది అధైర్యం కలిగింది. కాని అతని మీద నాకు వచ్చిన కోపమంతా నన్ను ఈ సమస్యా పరిష్కారంలో ఇంకా ముందుకు సాగమని ప్రోత్సహించింది.

సాయింత్రం ఇలాటి ఆలోచనల్తోనే ఇంటికి వచ్చాను. మామూలుగా మేడమీదకు వెళ్ళిన అరగంటకల్లా ఆ రోడ్డు వెంట నా కోసం నడిచే వాళ్ళల్లో అతనుకూడా ఒకడయ్యాడని తెలిసేటప్పటికి– నా అందం యొక్క విలువ అర్థమైంది. ఎంత మొండికేసినా చివరకు నా పాదాల ముందు మోకరింపజేసే నా శక్తి ఇతని దగ్గర మాత్రం ఎందుకు వృధా అవుతుంది? గర్వంతో కూడిన సంతోషంతో నా హృదయం నిండిపోయింది.

అతను రెండు మూడుసార్లు అటూ, ఇటూ పైకి చూస్తూ తిరిగాడు. నేను నవ్వి అతన్ని మరీ కవ్వించాను. నా నవ్వుకు అతను నవ్వుపూర్వకంగా జవాబైతే ఇవ్వలేదు కాని, చూపుల్లో తన ఆశనంతట్నీ ఇముడ్చుతున్నట్టు నాకు తోచింది. మామూలు పురుషుడికన్న నిర్లక్ష్యత కొంచెం ఎక్కువ మోతాదులో అతనిలో ఉందని తెలిసిన నాకు– ఇంతతో వదుల్తే అతను నిరాశపడి తిరిగి సరైన ప్రదక్షిణాలు చేస్తాడో మానుతాడో అనే అనుమానం వచ్చింది. వెంటనే మేడ దిగి మెల్లిగా దొడ్డిగుమ్మం దగ్గరకు వెళ్ళి నిలబడ్డాను. అతను కూడా దారి మార్చి ఆ వైపు రాసాగాడు.

కుర్రాళ్ళందరూ ఇంతవరకు తమ డ్యూటీని నిర్వర్తించి, మామూలు నిట్టూర్పులతో, మరొక సాయింత్రం తమ విఫలయత్నంతో గడచిపోయిందని తెలుసుకుంటూ కొంపలు జేరారు. సూర్యాస్తమయమైనా ఇంకా కొద్ది వెలుగు భూమాతను ఆవరించుకు కూర్చుంది. ఆ వీధిని జనసంచారం లేకపోవటం కూడా నా ధైర్యాన్ని పోత్సహించింది.

అతను నా దగ్గరకు వస్తూనే 'ఏం?' అన్నట్టు కనుబొమ్మల్ని ఎగరేశాడు. అతన్ని ఇంత సమీపంలో ఇదివరకు నేను చూడలేదు. నిజంగా చాలా అందమైనవాడు! అతని కళ్లలోని వెలుగు సహజంగా ఎక్కువమంది స్త్రీలను ఆకర్షిస్తుందనేందుకు సందేహం లేదు. అతని చూపులో ఎంతో పరిచయం స్ఫురిస్తోంది. అమాయకంగా అతన్ని చూస్తూ నిలబడిపొయ్యాను.

నాకు రెండు గజాల దూరంలో నిలబడి, అటూ ఇటూ కూడా చూడకుండానే, "ఎప్పుడు రాను?" అన్నాడు.

నాకు ఒళ్లుమండింది. ఇంత ధైర్యంచేసి నాలాటికన్యతో మాట్లాడగలిగే కుర్రాడు మా హైస్కూలు మొత్తంమీదనే లేడు! మా ఇంటి దగ్గర – నున్న–ముందువెనుకలు ఆలోచించకుండానే ఇంత ప్రశ్న వేశాడంటే ఆశ్చర్యమే అయింది! అసలు అతన్ని బొట్టూ కాటికాపెట్టి పిలిచిం దెవరు? నేనేదో అపరాధం చేసి తనకు లొంగినట్టుగా మాట్లాడాడు! బహుశా అది నా ఆకర్షణలోని ఆశాజ్యోతి అయి వుంటుంది. కాని నాకు ఇదెంత అవమానం!

అతనికి సమాధానం చెప్పేందుకు కొన్ని క్షణాల ఆలోచన సాగింది. ఇంత జబర్దస్తీగా ప్రవర్తించిన ఇతనికి మంచి శిక్ష విధించా లనుకున్నాను. చూసి నవ్వినంత

మాత్రాన నాలాటి ఏ గౌరవ కుటుంబానికి చెందిన స్త్రీ వెంటా పడకుండా ఉండేట్టు- రెండోవ్యక్తికి తెలియకుండా, ముప్పతిప్పలూ పెట్టి మెత్తని చెప్పుతో కొట్టినట్టు చెయ్యాలనిపించింది. తను అందగాడనీ, నాలాంటి వాళ్ళను ఆకర్షించ గలిగాననీ అనుకుంటున్నాడు కాబోలు! నేను ఇంకా కొంచెం కొంటెగా ప్రవర్తిస్తేనే గాని అతనికి తగిన గుణపాఠాన్ని బోధించలేను!

అన్నాను: "రాత్రి పన్నెండింటికి-"

ఇంకేమీ మాట్లాడకుండానే అతను వెళ్ళిపొయ్యాడు. ఎక్కడికి రమ్మన్నానని అర్థం తీసుకొని ఉంటాడు? అసలు నా సమాధానానికి నా ఎదుటనే సంతోషంతో ఎగిరి గంతేస్తాడనుకున్నాను. చాలా మామూలు ధోరణినే వ్యక్తపరిచాడు. 'నిగ్రహం' అనేది కూడా ఒక్కొక్క సమయాన బైటపడుతూంటుంది కాబోలు! కాస్త ఆలోచించాక ఇదంత గొప్ప విషయంగా తోచలేదు. ఎందుకంటె- నిజంగా వచ్చేవాడు, రాదల్చుకున్నవాడు- "ఎక్కడికిరాను? మీ వాళ్లుండరా? ఎట్లారాను? సదుపాయాలేంటి?" వగైరా ప్రశ్నల్ని వేసేవాడు. అతని మొహం- ఎక్కడికని వస్తాడు? ఎన్ని గుండెల్తో అతను కులీనుల ఇంటిచుట్టూ అర్ధరాత్రి గస్తీతిరుగుతాడు? ఒకవేళ తెల్లారేదాకా, ఆ మంచులో నక్షత్రాలు మాత్రమే తోడుగా జాగారం చేసినా- దాసీదివచ్చి అతని ముఖాన పేడనీళ్లు చల్లాల్సిందే కాని, మరెవ్వరూ అతని కంటపడరని నాకు గ్యారంటీగా తెలుసు. నిజంగా నా పథకమే పారినట్టయితే- ఇతర కుర్రాళ్ళకు ఒక్క పగటిపనీ, ఇతనికి మాత్రం ప్రత్యేకంగా పగలూ రాత్రీ కూడా పని కల్పించినదాన్నవుతాను. మొదట నిర్లక్ష్యంగానూ తరువాత జబర్దస్తీగానూ ప్రవర్తించినందుకు బలే శిక్షలు! అట్లా అయితేనేగాని పునాది కదిలి, ఇకముందు రొమాన్సు మాటైనా తలపెట్టకుండా, ఇలాటి వ్యవహారాల్లోకి దిగడు! నిజంగా నా తెలివితేటలకు నేనే గర్వపడ్డాను. ఇతరుల సహాయాన్ని ఆపేక్షించి మాత్రం ఇంతకన్న విధించే శిక్ష ఉండదు. రేపు ఇదంతా సఖులతోచెప్తే - వాళ్లేకాదు- ఐదేళ్ల కుర్రాడి దగ్గర్నుంచి అతని చెవులకు తాటాకులుకట్టి గోలచెయ్యరూ? బలేపని!

4

జోరున వర్షం కురుస్తోంది. అసలే చీకటి రాత్రికి మబ్బులు కూడా తోడై భయంకరమైన కటికిచీకటిగా చేసింది. ఆ ఉరుములూ- మెరుపులూ- వాటినిగురించి ఆలోచించే వాళ్ళకు వింత వింత అభిప్రాయాల్ని ఇస్తున్నాయ్. రివ్వున వీచే చలిగాలి పై రెక్కలు మాత్రమే తెరిచివున్న కిటికీచువ్వల్ని శబ్దంతో తోసుకొచ్చి గదిలోని వాతావరణాన్ని చల్లగా మార్చేస్తోంది. నా చదువుకుగాను ప్రత్యేకింపబడ్డ మేడమీది గదిలో పడుకుని- గొంతువరకూ వెచ్చని రగ్గు కప్పుకొని- ఒక చేతిలోఉన్న పుస్తకాన్ని

చదువసాగాను. ఆ వాతావరణానికి హృదయవేదనల్ని కడిగేసే శక్తి ఉన్నట్టుగా తోచింది. చదువు మధ్యలో ఒకటిరెండుసార్లు అతని సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. కాని ప్రాముఖ్యత వహించకుండానే నన్ను నవ్వించి ఊరుకుంది.

ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు. ఏదో చల్లని వస్తువు నా చెంపల్ని తాకేదాకా తెలివి రాలేదు. ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి దెయ్యమో, భూతమో ననుకుంటూ తుళ్ళిపడి కళ్లు తెరిచాను. ఎదుట తడిబట్టల్తో అతను నిలబడి ఉన్నాడు. భయము, ఆశ్చర్యము నన్ను ఆవరించినయ్. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఇంకొక సహాయం కోసం కేకవేద్దామనుకున్నాను. కాని నోరాడలేదు. అతని కళ్ళల్లోకి చూసేప్పటికి నాలో మేల్కొన్న శక్తులు వెనుకంజ వేయసాగాయి.

"మంచి మర్యాదస్తురాలివి! రమ్మని పడి నిద్రపోవటం నేర్చుకుంటే ఎట్లా?" ఆ కంఠంలో చలనం యేమీ లేదు. కాస్త బైటికి వెళ్తే చలితో ఒణుకుతూ మాట్లాడాల్సి వస్తుంది కాని, అతనిలో ఆ వాతావరణం మార్పును తేలేకపోయింది.

నేను రమ్మన్నానే కాని నిజంగా వస్తాడని స్వప్నంలోకూడా అనుకోలేదు. ఈ భయంకరమైన చీకటినీ, మానవుడు సహించలేనంత చలినీకూడా లెక్క చెయ్యకుండా ఓపిగ్గా నాకోసం వచ్చాడు! నన్ను నేను కొన్ని క్షణాలవరకూ గుర్తించ లేకపొయ్యాను.

నాకు ఎదురుగాఉన్న 'బిగ్‌బెన్' టిక్‌టిక్‌మంటూ రాత్రి ఒంటిగంట అవుతోందని చెప్తోంది. ఈ అర్ధరాత్రి మేడమీద ఒంటరిగా నిద్రిస్తూన్న నా గదిలోకి ప్రవేశించాడు! దొంగలంటే ఎరుగని నేను- యీ దొంగను చూశాక- వారు ఎంత భయాన్ని మనకోసం మూటకట్టుకు వస్తారో తెలిసింది! ఒక్కసారిగా లేచి కూర్చున్నాను. రాత్రి చదువు తూండగానే రొమ్ములమీదపడి నిద్రిస్తూన్న పుస్తకం కిందపడింది. ఎలక్ట్రిక్ లైటుమాత్రం 'నన్ను ఆర్పుతే నీకేం వస్తుంది?' అన్నట్టు రాత్రినుంచీ భీష్మించుకు కూర్చుంది.

ఏదో కొంటితనానికని చేసింది- ఎంత ప్రమాదమైంది! పురుషునిగాలి ఎరుగని నాగదిలోని మొట్టమొదటి మగవాడై ప్రవేశించిన ఇతన్ని ఎవరైనా చూస్తే- నాకులీనతకూ, గౌరవానికీ, కన్యాత్వానికీ తీరని కళంకం ఏర్పడదూ? వెంటనే వెళ్ళి పొమ్మని ఆజ్ఞాపిద్దామనిపించింది. ఒక్కసారి అతని వైపు చూశాను. పైనుంచి కిందిదాకా నీరు కారుతూన్న శరీరాన్ని కూడా లెక్క చెయ్యకుండా - నవ్వుతున్నాడు - ఆ నవ్వే నన్నింత దూరమూ లాక్కొచ్చింది. ఇంకెంత దూరం తీసుకెళ్తుందో? నా గదినంతట్నీ స్నానం చేయిస్తాడాయేం?

చిన్న జల్లుకుకూడా గొడుగులేందే బైటికి రాలేని దద్దమ్మల్లో ఒకడేమోనని భ్రమపడ్డాను. ఎంత ఆశతో నాకోసం ఇంతదూరం వచ్చాడు! నేనొక్కతెనే ఇక్కడుంటానని అతనికెల్లా తెలుసు? కింద ఫారా యిచ్చే రహీమూ, పరాయి మనిషి రక్తాన్ని చవిచూసేందుకు ఉవ్విళ్ళూరే జానీకుక్కా ఇతన్ని ఎలా వదిలేరు? మెట్ల గదిలో నాన్న

గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతూండగా అతను అక్కణ్ణుంచి వచ్చి ఉంటాడంటే ఎట్లా నమ్మను? ఆకాశంమీంచి ఊడిపడలేదుకదా? గ్రీసుకథల్లో చదివే కీలు గుర్రపు కథానాయకుడు గుర్తొచ్చాడు!

సిగ్గుతో కుంగిపోతూ అతని ఎదుట నిలబడి ఒణుకుతూన్న కంఠంతో మెల్లిగా అన్నాను: "నన్ను క్షమించి... వెళ్ళిపోండి-"

"వెళ్ళేవాణ్ణి ఎందుకు వస్తాననుకున్నావ్? కాస్త తలుపు గడియ వేసుకుని నిద్రపోవటమైనా నేర్చుకోకపోతే ఏ రాత్రో నాబోటి వాడెవడో నిన్ను అమాంతంగా మంచంతోసహా ఎత్తుకుపోగలడు! కింద మీ కుక్క నాపంచలో సగభాగాన్ని పొట్టను పెట్టుకుంది. దానికి ఇంత అన్నం వెయ్యటమూ, అతిథుల్ని సత్కరించటమూ నేర్పు. రమ్మన్నదానివి నిచ్చెనైనా వేశావా? పంపుగొట్టాం మీంచి పాకి రావాల్సివచ్చింది" అంటూ నవ్వుతున్నాడు!

నిజమా? ప్రేమ పేరుతో కబుర్లు చెప్పే ప్రియుడు కాడు! నిజమైన అగ్నిపరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడై ప్రాణాల్నికూడా లెక్కచెయ్యకుండా నా కోసమైవచ్చాడు! ప్రియురాలు గదిలో ఆమె అంతట ఆమే వచ్చి, "నేను నీ కోసం వచ్చాను. నన్ను అనుభవించి, మీరు ఆనందించండి" అని చెయ్యిపట్టుకునేదాకా, ఊపిరికూడా సరిగ్గా పీల్చని దద్దమ్మలు, సిగ్గుపేరుతో చీదరతలను వంచి స్త్రీచేత ప్రేమింపబడాలనే మూఢులూ ఇతన్ని ఆదర్శంగా తీసుకోరాదా అనిపించింది!

ఒక్కమాటతో ఇంత క్రియ జరుగుతూంటే కాని- మాటల విలువ తెలియదు! నా కన్యాత్వమూ, అపరిచితుడికి అర్ధరాత్రివేళ ఆశ్రయమివ్వటమూ మొదలైన విషయాలు జ్ఞాపకం వస్తూంటే అంతులేని దుఃఖం పొంగి పొరలుతోంది. కాని అతనివైపుచూస్తే- 'నా కష్టానికి ప్రతిఫలం!' అని దబాయించి అడుగుతూన్నట్టుంది. నా కోసం, ఇంత త్యాగంచేసినవాణ్ణి నోరారా ఎలా పొమ్మనగలను? విశాలమైన అతని ఫాలభాగంమీద తడిసిన జుట్టు నాట్యం చేస్తూండగా- అతను విగ్రహంలాగ నాముందు నిలబడివుంటే, ఏమీ చేతకానిదానిలాగు చూస్తూ ఊరుకోవటమేనా నేను చెయ్యగలిగింది?

తుండుగుడ్డ అందిచ్చి, "ముందు ఒళ్ళు తుడుచుకోండి" అన్నాను.

అతన్ని చూస్తూంటే హృదయం భరించలేనంత సంతోషంతో నిండిపోయింది. నాలాటి యువతి జీవితానికి ప్రత్యేకపు ఆనందాన్నిచ్చేందుకు ఒక యువకుడు చాలా అవసరమనిపిస్తోంది. కాని నేను కోరగలవాడు యీ క్షణంవరకూ నాకు ఎదురవలేదు, మొరిగేకుక్క కరవదన్నట్టు ప్రదక్షిణాలు చేసి, ఈలలువేసి, గోదురుకప్పల్లాగు నోళ్ళు తెరిచి గార్దభస్వరాల్తో పాటలుపాడే వెధవాయిల మధ్యనుంచి యీనా చిన్ననాయకుణ్ణి ఏరుకోవటంలో నా బుద్ధికుశలత తప్పు దారిని నడవలేదు! నిండుకుండలాగు

తొణకకుండా కార్యసాఫల్యతకు ఎంత నిశ్శబ్దంగా ప్రయత్నించాడు! ఇంత సాహసంగల ఆదర్శప్రియుడు దొరుకుతాడనుకోలేదు!

నాన్న ఇస్త్రీ పంచను తీసి అందిస్తూ, "ఇది కట్టుకోండి" అన్నాను. అతిథి సత్కారాన్ని నా కెవరో చెవులో చెప్తూన్నట్టుగా తోచింది...

ఎంత స్ఫురద్రూపి! నా స్నేహితురాళ్ళు నన్ను సరైన మనిషివేపుకే కవ్వించారు! ఎవరైనా చూసి పోతారేమోననే భయం నాలో లేకపోలేదు... కాని నా కోసం ఇంత త్యాగం చేసిన వ్యక్తికోసం ఆ కాస్తభయాన్నీ పోగొట్టుకోక తప్పిందికాదు. శీలానికోసం పాకులాడేవాళ్ళల్లో అనుకోకుండా, ఇతర్ల కళ్ళపడేందుకు వీల్లేని, ఇతర అపాయాలు సపాయాలుకాని– ఇలాటి స్థలాల్లో ఇంత అందమైనవాడు కన్పిస్తే ఎవరు విడిచిపెడతారో ననిపిస్తోంది. అతన్ని చూస్తూంటే ఇదివరకు నేను ఎరుగని కోర్కెలు గుంపులు గుంపులుగా నాలో పని చేస్తున్నై. నా యవ్వనము, నిగ్రహంతో బలవంతాన తొక్కిపెట్టుకున్న వాంఛలూ తిరగబడుతున్నయ్. శీలానికి యీ రాత్రి రక్షరేకుగా నిలబడతానని ప్రబల వాగ్దానాన్ని ఇస్తోంది.

నాన్న చొక్కాకూడా అతని శరీరం మీదికి వెళ్ళింది. ఎక్కువైన చేతుల్ని నాకు చూపుతూ నవ్వాడు. నేనూ నవ్వాను– ఏ అవస్థాపడకుండానే ఆనందం దానంతట అది ఎంత అదృష్టవంతులకైనా ఒళ్ళో పడదనిపిస్తోంది.

నిజానికి ఒక అపరిచితుడుతో ఒకరాత్రిని ఒక్క గదిలోనే గడపటం ఆశ్చర్యమే! కాని నేను అనుకుంటాను– వివాహితలు శోభనం నాటిరాత్రి ఇదివరకు తాము ఎరుగని భర్తలనే అపరిచిత ప్రియులతో రాత్రి సౌఖ్యాన్ని అనుభవించటానికీ, దీనికీ ఏమీ భేదం లేదని! అయాచిత ఆనందం ఇంకా కొద్దిక్షణాల్లోనే వస్తోందని తోచినప్పుడు – ఆశ ఒక పెద్ద కెరటం లాగు ఎగురుతోంది.

పొడిబట్టల్ని ధరించటం పూర్తయాక నావైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూచాడు. అతను తన శపథాన్ని తీర్చుకున్నాడు. ఇక నావంతే మిగిలింది... "నీకేమీ భయంలేదు" అని చెప్పలేక గది తలుపు గడివెయ్యటంతో సూచించాను.

తన చల్లని చేతిని నా మెడచుట్టూ వేశాడు. నేను సిగ్గుతో కుంగిపొయ్యాను – నా యవ్వనం మీద కావాలని ఇతడికి అధికారాన్ని ఇస్తున్నాను.

"ఎంత చల్లగా వుందీ!" అన్నాను.

"అవును. పదింటికల్లా ఆవలింతల్తో, చదువుతూన్న పుస్తకాన్నీ, వెలుగుతూన్న లైటునూ, దగ్గరగా వేసివున్న గది తలుపునూకూడా మరచిపోయి, వెచ్చని రగ్గులో శరీరానికి కృత్రిమ ఉష్ణాన్ని ఇచ్చుకుంటూ – ఉల్లాసంగా, ఏమీ కష్టపడకుండా, కాళ్లదగ్గరకు వచ్చిన ప్రియునిలోని లోపాన్ని కనిపెట్టటంలో వింతేముందీ?" చాలా సిగ్గుపడ్డాను. కష్టపడ్డ వ్యక్తి ఫలితాన్ని అనుభవించబోతున్నాను కాబోలు!

పురుషస్పర్శలో ప్రప్రథమాన స్త్రీ అనుభవించే మాధుర్యం తెలుస్తోంది.

"ఎందుకూ అలా చూస్తావ్?" అన్నాడు. నా శక్తుల్ని కట్టేసి నన్ను, నాలాటి గడుసుదాన్ని చేతుల్లో ఇరికించుకో గలిగిన తను!

"ఇక్కడికి ఎలా వచ్చారు?" అన్నాను.

"నాకు కాళ్లులేవూ? నేను మగవాణ్ని కాదూ?"

అవును. ఈ మాటను నిజంగా అనగలిగిన మగవా ళ్లెంతమంది ఉన్నారు? కాస్త చీకటిలో బ్యాటరీలైటులేందే బైటికి వెళ్ళేందుకు భయపడేరకం మనుషుల్లో ఇతను నాకు లభించటం చాలా అదృష్టం!

"ఇక్కడ ఉంటానని ఎవరు చెప్పారు?" అన్నాను, ఎలా రాగలిగాడా అన్న ఆశ్చర్యం నన్నింకా వదలక.

"ఎవరు చెప్పాలీ? వారం రోజుల్నుంచీ ప్రతిరాత్రీ ఇటు వెళ్తూంటే- రెండు గంటలకైనా లైటు ఆర్పకుండా నీలాటి సోమరిపిల్ల ఈ గదిలో కాకపోతే ఇంకొకరి గదిలో ఎలా వుంటుందీ? ఆ మునిసిపాలిటీ వాళ్ళకు లైట్లుఖర్చుకింద నువ్వు ఎందుకూ అంతడబ్బు చెల్లించటం?" నవ్వాడు. నా తెలివి తక్కువల్ని వేలెత్తి చూపుతున్నా నాకు ఆనందమే అయింది. నా ఉష్ణశరీరం అప్పటికే అతని శీతల శరీరానికి కొంతవరకూ తన పోలికల్ని ఇస్తోంది.

ఒక మొండిగోడను పరీక్షగా అడ్డంపెడితే నూటికి నూరుమంది, ప్రియులనే పేరు చెలాయించుకునే ధీరులు పప్పులో కాలువేస్తారు. ఇంత పెద్ద మేడను ఎగబాకి వచ్చాడు! దొంగతనంలో అందెవేసిన చెయ్యి అయినా ఇంత ధైర్యంగా ప్రవర్తిస్తాడనుకోను! అనుకుంటాను- ధనధాన్య చౌర్యాలకన్న, యౌవనపు చౌర్యం మానవుడి గొప్ప విషమ పరీక్షలో ఎదురౌతుందని.

మూడేళ్లు ఎవరికీ అందకుండా దాచుకు కూర్చున్న నా పెదవుల్ని మొట్టమొదటివాడై ముద్దాడాడు... ఆ అనుభవం నేను ఊహించలేనంత ఆనందానికి దారితీసింది. నా కన్యాత్వాన్ని మలినపరిచేందుకు వచ్చిన వ్యక్తిని ఎలా గౌరవించాలో నాకు తెలియదు; కాని అతను అవన్నీ నేర్చుకునే వచ్చాడనుకుంటాను.

అతని కళ్ళను చూసి లొంగకుండా ఎట్లా పోట్లాడగలను? అతని బాహువుల్లో చిక్కుకున్నాక- నా బలాన్ని ఉపయోగించుకుని, ఇవతల పడిమాత్రం నేను సాధించేదేమిటి? ఇలాటి యువకుల్ని పోల్చుకోలేక ఇదివరకు వృథాచేసుకొన్న రాత్రుల సంఖ్య జ్ఞాపకం వస్తోంది. బైట ఉరుములు పరాకు తెల్పుతున్నయ్. నా శరీరంమీద సర్వాధికారాన్ని యీ రాత్రి సంపాదించుకున్న అతను అన్నాడు: "చిన్న ఓణీల చాటున నీ యవ్వనాన్ని ఇంకెన్నాళ్లు దాచుకుంటావ్?"

ఎంత రసికుడు! ప్రకృతి శక్తుల్ని పట్టబలవంతాన కృత్రిమ మార్గాల్లో దాచుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తూన్న నా మౌఢ్యానికి జాలి చూపుతున్నాడు! నాలాటి యువతి రహస్యాల్ని తను ఎరిగినట్టుగా ప్రవర్తించటంలో గల హేళనను సూచిస్తూన్నాడు... పదహారు సంవత్సరాలు వచ్చినా, ఇంకా చిన్న పిల్లలాగు ఓణీలతోనే కాలం గడపాలనే నాకుతూహలమంతా అతని మాటల్తో మాయమైంది. నా నాయకుడికి తగ్గ నాయికిని ఒక్కసారిగా అయి తీరాలనే అభిలాష గాఢంగా పనిచేసింది! నా స్త్రీత్వమంతా ఒక్కసారిగా జ్ఞాపకం వచ్చింది.

“ఇంకా సిగ్గుపడుతూ, భయపడుతూ, తెల్లారేదాకా నన్ను ఊరించి, తెల్లారాక మెల్లిగా సాగనంపుతావా?” అన్నాడు.

కోర్కె యొక్క శక్తిని తెలిపాడు. అందమైన దాన్నే కాబోలు! ఐనా అడిగాను. “మీకు బాగున్నానా?” నవ్వాడు. నా అమాయకత్వానికి సానుభూతిగానేమో?

“ఎంత బాగుండకపోతే- యీ రాత్రి నన్ను వానలో మేడలు దూకించ గలుగుతావు?” ఎంత గర్వపడ్డాను! అతని నోటి వెంట నా సౌందర్యాన్ని గూర్చి విన్నాక- నాకన్న సౌందర్యవతు లనబడేవాళ్ళు ఎట్లా వుంటారో ననిపిస్తోంది!

గడియారం రెండు దాటుతోంది. అవును; రాత్రి నాకోసం ఎందుకు ఆగుతుంది? నిగ్రహం పేరిట వాంఛల్ని చంపుకోవటం క్రూరమేననిపిస్తోంది. అతన్ని ఎంత శక్తితో ఆకర్షించానో, ఎంతగా ఈ రాత్రి కష్టపెట్టానో- అంత ప్రతిఫలమూ ఇచ్చితీరాలి. నా కొంటెతనంతో కొరివిపెట్టి నెత్తిగోక్కున్నట్టయినా నాకు విచారంలేదు. ఎందుకంటే సమర్థమైన బాహువులకింద దాగటం ప్రకృతి నేర్పిన పాఠమే కనుక!

ఇన్నాళ్ళూ నేను ఎవరికీ అందకుండా దాచుకొని, అనేకమందిని ఆశతో ఏడిపించ గలుగుతూన్న - ఆ నవయవ్వనాన్ని మొట్టమొదటిసారి అతనికి అర్పించవలసి వచ్చింది. ఆ రాత్రి మొట్ట మొదటిసారిగా అతను నా పక్కలోని సగభాగానికి అర్హుడని నిరూపించి, నాకు పూర్తిగా బోధపడేట్టు చేశాడు.

తెల్లార వస్తోంది. అలసిన అతని ముఖాన్ని నా నుండి వేరు చేసుకో లేకపోతున్నాను. రాత్రి వీచిన చలిగాలిలోని విలువ అతని కౌగిట్లో ఉంటేనేకాని బోధపడలేదు. ‘పాపం’ అనబడేదానికి ఎదురీతలోగల మాధుర్యం అర్థమైంది.

“సరే. వెళ్తాను... రేపట్నుంచీకూడా ఇంత అవస్థా పడమంటావా?” అన్నాడు.

నేను అతని రొమ్ము మీద తల ఆనిస్తూ మెల్లిగా “పడతారా?” అన్నాను.

“ఆఁ-నువ్వు నడిసముద్రాల్లో మేడకట్టుకు కూర్చున్నా వస్తాను. దూరాన ఉండి నాచేత ఫీట్లు చేయించినా నువ్వు నేను కోరిన ఆనందాన్నిచ్చాక ఇంకెంతైనా చేయించగలవు. ప్రాణగండమైనా నడుంకట్టి దూకుతాను.”

నాకోసం ప్రాణాన్ని ఒడ్డే వ్యక్తి! నావాడు అనుకొన్న అతన్ని, యీ రాత్రి ఎందుకు సృష్టింపబడ్డదో నాకు వ్యక్తపరచిన, ఆ అందగాణ్ని అవస్థల పాలుచెయ్యగలనా? తన తృప్తే - నా తృప్తిగా చెయ్యగలవానికి, ఒకసారి లొంగిపొయ్యాక తిరుగుబాటుచేసి కష్టపెట్టనా?

అన్నాను: " అక్కర్లేదు. అట్లాంటి అఘాయిత్యాలు చెయ్యబోకండి. మా రహీమ్‌తో చెప్పి ఏదో సదుపాయాన్ని చేస్తాను-"

తల తిప్పి వెళ్ళిపొయ్యాడు. తెల్లవారింది. రాత్రి నిద్ర లేకుండా అనుభవించిన సౌఖ్యాన్ని తలుచుకుంటూ అద్దంలో చూసుకున్నాను. నలిగిన శరీరకాంతితో, బడలికతో కూడిన ముఖమూ, చెల్లాచెదరైన కురులూ, ఎఱ్ఱపడ్డ చెక్కిళ్ళూ, చూసేందుకు నాకే ముచ్చటగా ఉన్నయ్.

ఆ మర్నాడు, అతను మా నాన్న దుస్తులతోనూ, నేను చీరెతోనూ స్కూలుకు వెళ్లాం. కాని ఆ దుస్తుల మార్పులో గల కీలకాన్ని గ్రహించ గలవాళ్లు ఆ స్కూల్లో ఎవరున్నారు?

నాకు రాత్రి గర్వభంగమే అయింది. నన్ను జయించగల వ్యక్తి ఎదురయ్యాడు. కాని గర్వం అనేదానికికూడా మితిలేకపోతే అది ఆనందాన్ని ఇవ్వలేదేమో?

ఆనాటినుంచీ ఏ కుఱ్ఱాణ్నీ ఏడిపించదలచుకోలేదు. అసలు అనర్హులైన ఈ కుంకల్నందర్నీ నా చుట్టూ తిప్పుకోవటం- నన్ను నేను తక్కువ చేసుకున్నట్టుగానే భావించాను.

సంవత్సరం ఆఖరిదాకా నా సఖులు "జయకు అతనెక్కడ అందుతాడే?" అంటూనే ఉన్నారు.

'ఒక్కరాత్రి మీకళ్ళపడితే జయ చలాయించే అధికారం అర్థమౌతుంది. జయకు అపజయం లేదు' అనుకుంటూ వారిమాటల్ని అంగీకరించినట్టుగానే నటించి, తలతిప్పి నవ్వేదాన్ని.

మొత్తం మీద ఆ సంవత్సరం స్కూల్‌ఫైనల్ క్లాసులో ఇద్దరమూ తప్పి కూర్చున్నాము. కాని ఆ రాత్రులన్నింటినీ వృథా పోనివ్వకుండా, వేరొక చదువు చదవటంలో ఒకరిని మించిన చెయ్యి ఇంకొకరిది అవటంవల్ల- వెధవపరీక్ష పోయి నందుకు మాత్రం విచారించలేదు!

- సెప్టెంబరు, *1941*